

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 724/2013-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti E. T., zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Hanecom, Hruštiny 602, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010, za účasti Okresného súdu Čadca, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Čadca p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010 konal bez zbytočných prietahov.

3. E. T. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť E. T. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. Miroslava Haneca, Hruštiny 602, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2013 doručená sťažnosť E. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 7/2010 v procesnom postavení žalobkyne.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza: „... Dňa 04. 09. 2009 som podala na Okresnom súde v Čadci žalobu, ktorou som sa domáhala zaplata sumy 9.890,92 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré získal žalovaný v období 01. 01. 2007 - 31. 07. 2009 užívaním mojich pozemkov bez právneho titulu a bez poskytnutia protiplnenia. Konanie je vedené pod sp. zn. 10 C/7/2010. Prvé pojednávanie vo veci sa konalo 19. 05. 2010 a po prejednaní veci bolo odročené na 30. 06. 2010 za účelom mimosúdneho urovnania.

Druhé pojednávanie dňa 30. 06. 2010 po prejednaní veci súd odročil na neurčito z dôvodu hospodárnosti za účelom, aby si pripojil a oboznámil sa so spisom Okresného súdu Čadca sp. zn. 4 C/10/2010 a následne rozhodol o ďalšom procesnom postupe. Mnou navrhované dokazovanie vypočutím znalcov a konzultantov znaleckých posudkov, ktoré som pre konania zabezpečila, súd vyhodnotil ako predčasné vzhľadom na konanie 4 C/10/2010, kde bolo už nariadené znalecké dokazovanie. Takéto konanie súdu považujem za prieťahy v konaní.

Znalecký posudok vo veci 4 C/10/2010 bol doručený súdu 28. 03. 2012. Tento znalecký posudok však nie je relevantný pre konanie 10 C/7/2010.

Až dňa 14. 12. 2012 mi bolo zo súdu doručené vyjadrenie žalovaného z 23. 04. 2012, ktoré podal prostredníctvom svojho nového právneho zástupcu, a predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 11. 01. 2013.“

Podľa názoru sťažovateľky „... vytýčenie pojednávania na termín po viac ako 9 mesiacoch od doručenia znaleckého posudku, ktorý podľa názoru súdu súvisí s konaním 10 C/7/2010, predstavuje neodôvodnené prieťahy.

Termín pojednávania 11. 01. 2013 bol z dôvodov na strane súdu zrušený a pojednávanie sa uskutočnilo až 10. 04. 2013. Na tomto pojednávaní došlo len k spojeniu konania 10 C/7/2010 s konaním 5 C/122/2011. Pojednávanie tak neprispelo k meritórnemu rozhodnutiu. Tento procesný úkon mohol súd vykonať aj mimo pojednávania.

Konanie 5 C/122/2011 bob začaté podaním žaloby 23. 12. 2011 a týka sa tých istých účastníkov konania. Žaloba bola podaná z dôvodu, že súd meritórne nerozhodol vo veci 10 C/7/2010 ani po dvoch rokoch a troch mesiacoch od začatia konania. V konaní 5 C/122/2011 sa domáham zaplatať bezdôvodného obohatenie za užívanie mojich pozemkov žalovaným za časovo následné obdobie 01. 08. 2009 - 31. 12. 2010. Bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 5.433,19 € s príslušenstvom.

Až dňa 20. 02. 2013 (t. j. po 1 roku a 2 mesiacoch) mi bolo doručené prvé vyjadrenie žalovaného z 27. 03. 2012 spolu s druhým, úplne protichodným, vyjadrením žalovaného z 23. 04. 2012 a vytýčené pojednávanie na 10. 04. 2013.

Zápisnica z pojednávania 10. 04. 2013 mi bola doručená mailom až 19. 06. 2013 po viacerých mailových žiadostiach, pretože ešte 07. 05. 2013 nebol vyhotovený opis zápisnice zo zvukového záznamu. “.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že „súd v spojenom konaní naďalej nekoná, čím spôsobuje prieťahy. Pre nečinnosť súdu od 10. 04. 2013 do dnešného dňa nie je vyhlásené uznesenie o prerušení konania právoplatné. Bez písomného vyhotovenia ani nemôže nadobudnúť právoplatnosť ani nie je možné proti nemu podať opravný prostriedok. Tým je mi znemožnený výkon procesných práv účastníka konania. V danom prípade prerušenie konania v uvedených súvislostiach predstavuje zbytočné prieťahy, ktoré boli spôsobené výlučne nečinnosťou súdu.“.

Sťažovateľka žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodňuje tým, že „... som nútená trpieť nezákonné porušovanie môjho vlastníckeho práva z dôvodu nepresvedčivého a nezrozumiteľného postoja súdu k našej žiadosti o zabezpečenie zákonnosti pre nemožnosť dosiahnuť meritórne rozhodnutie vo veci v primeranej lehote a psychickú záťaž spojenú s neukončeným súdnym sporom...“.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitostí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v spojenom konaní pod sp. zn. 10 C/7/2010 bolo porušené.

Okresnému súdu Čadca prikazuje v spojenom konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/7/2010 (pôvodné konania 10 C/7/2010 a 5 C/122/2011) konať bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 10.000,00 € (slovom: desaťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Čadca je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 780,92 € na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Miroslava Haneca... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagovala predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 1843/13 zo 4. októbra 2013, v ktorom konštatovala, že „vo veci boli spôsobené prieťahy v konaní“. Zároveň pripojila i vyjadrenie zákonného sudcu z 27. septembra 2013, v ktorom uvádza: „Vo vzťahu k obdobiu nečinnosti súdu v tejto konkrétnej veci, za ktorú sa prostredníctvom tohto vyjadrenia sťažovateľke ospravedlňujem, na vysvetlenie uvádzam, že ako zákonný sudca som v tejto i v súčasne prejednávaných ďalších veciach iných účastníkov, ktorí sa tak ako navrhovateľka obrátili na tunajší súd s návrhmi na súdnu ochranu, konal v medziach možností daných reálnymi vytvorenými podmienkami pre výkon funkcie sudcu a súdnictva na tunajšom súde, v rámci dlhodobo pretrvávajúcich nedostatočných podmienok pre výkon všeobecného súdnictva v Slovenskej republike, ktorá situácia je nielen správne tunajšieho súdu, ale i jej nadriadeným orgánom správy súdnictva známa a za ktorej objektívne ani pri zvýšenom úsilí nie je možné vo všetkých veciach súčasne konať bez prieťahov v konaní.“

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 724/2013-14 z 12. decembra 2013 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti obsiahnuté v prípise sp. zn. Spr. 1843/13 zo 4. októbra 2013 a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 210/14 z 5. februára 2014 doručenom ústavnému súdu 12. februára 2014 oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Dňa 13. februára 2014 vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 1843/13 zo 4. októbra 2013 a sp. zn. Spr. 210/14 z 5. februára 2014 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 26. februára 2014 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pričom okrem iného uviedol, že *„čakať na prvostupňové rozhodnutie viac ako 4 roky, považujem za nespravodlivé, lebo aj spravodlivosť poskytnutá s dlhým časovým odstupom sa stáva pre obe strany sporu nespravodlivosťou“*.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z vyžiadaného súdneho spisu a zo sťažnosti ústavný súd zistil o doterajšom priebehu namietaného konania tieto skutočnosti:

Sťažovateľka sa žalobou zo 4. septembra 2009 domáha zaplatenia sumy 9 890,92 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd vyzval 23. septembra 2009 sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania a 4. decembra 2009 na doplnenie listinných dôkazov.

Dňa 20. januára 2010 okresný súd doručil žalobu žalovanému a zároveň zaslal obom účastníkom konania poučenie o ich procesných právach.

V dňoch 19. mája 2010 a 30. júna 2010 sa uskutočnili pojednávania, pričom okresný súd po prerokovaní veci odročil pojednávanie na neurčito na účel oboznámenia sa so spisom sp. zn. 4 C 10/2010.

Dňa 9. novembra 2012 vydal zákonný sudca pokyn na vyhotovenie fotokópií zo spisu sp. zn. 4 C 10/2010.

Pojednávajúce nariadené na 11. január 2013 okresný súd odročil z dôvodu prekážky na strane súdu.

Dňa 10. apríla 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd spojil veci vedené pod sp. zn. 10 C 7/2010 a sp. zn. 5 C 122/2011 na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 10 C 7/2010, a zároveň ho prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 4 C 10/2010 s tým, že v zápisnici uviedol, že písomné vyhotovenie rozhodnutia bude doručené účastníkom konania (právny zástupca sťažovateľky sa v zápisnici vyjadril, že nesúhlasí so spojením konaní).

Dňa 3. októbra 2013 okresný súd zaslal účastníkom konania písomné vyhotovenie uznesenia o prerušení konania, ktoré dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť, keďže bolo proti nemu podané odvolanie.

V čase predbežného prerokovania sťažnosti okresný súd pripravoval predkladaciu správu na účely predloženia veci odvolaciemu súdu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priedňhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. V súvislosti s posudzovaním zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobe, ktorou sa sťažovateľka domáha zaplataenia sumy 9 890,92 € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, pričom takéto spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje prejednávajúcu vec za právne zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 10 C 7/2010 nepotvrďuje ani faktickú zložitost' posudzovanej veci. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníčky tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 7/2010 k zbytočným priedňhom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priedňhy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnost'ou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnost'ou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 10 C 7/2010 vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k obdobiam dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 30. júna 2010 do 9. novembra 2012 a od 10. apríla 2013 až dosiaľ) okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu je namietané konanie ako celok navyše poznamenané aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti napríklad poukazuje na skutočnosť, že medzi vyhlásením uznesenia o prerušení konania a jeho písomným vyhotovením uplynulo takmer 6 mesiacov.

Zohľadňujúc aj doterajšiu dĺžku namietaného konania (štyri a pol roka), v ktorom okresný súd dosiaľ meritórne nerozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v ňom došlo k zbytočným priet'ahom spôsobeným tak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, ústavný súd s odkazom na svoju ustálenú judikatúru (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) neakceptoval. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 7/2010 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka žiada, aby jej bolo priznané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodňuje tým, že „... *som nútená trpieť nezákonné porušovanie môjho vlastníckeho práva z dôvodu nepresvedčivého a nezrozumiteľného postoja súdu k našej žiadosti o zabezpečenie zákonnosti pre nemožnosť dosiahnuť meritórne rozhodnutie vo veci v primeranej lehote a psychickú záťaž spojenú s neukončeným súdnym sporom...*“.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je v prvom rade reparácia nemajetkovej ujmy sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vychádzajúc z doterajšej dĺžky namietaného konania, ako aj období, v ktorých došlo k neodôvodnenej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu, ústavný súd dospel k názoru, že priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 500 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom Mgr. Miroslavom Hanecom. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie s'ťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 130,16 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 275,94 € (bod 4 výroku tohto nálezu). Keďže právny zástupca s'ťažovateľky nepredložil osvedčenie, že je registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty, ústavný súd mu priznanú odmenu o DPH nezvýšil.

Za úkon právnej služby – podanie právneho zástupcu s'ťažovateľky z 24. februára 2014 (doručené ústavnému súde 26. februára 2014) – ústavný súd úhradu nepriznal vzhľadom na jeho obsah (opakovanie argumentácie uvedenej v s'ťažnosti).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2014